

COLLEGE VAN BEROEP VAN DE NVO

NEDERLANDSE VERENIGING VAN PEDAGOGEN EN ONDERWIJSKUNDIGEN

Zaak CvB 24-02, de heer A., hierna te noemen: appellant, tegen de heer en mevrouw B., hierna te noemen: verweerders, inzake het beroep tegen de uitspraak van het College van Toezicht van de NVO van 2 september 2024 met nummer CvT 24-04, waarbij verweerders een klacht indienden tegen het handelen van appellant.

Samenstelling van het College van Beroep van de NVO bij deze beoordeling

- De heer mr. D. Beltman, voorzitter;
- Mw. Drs. E.F.M. van Hoof, lid;
- Mw. F.M. Engelberts MSc, lid.

Het College van Beroep baseert zich bij de behandeling van dit beroep op de beroepscode 2017 van de NVO en het Reglement voor het College van toezicht en het College van Beroep van de NVO.

Het College van Beroep beslist in deze zaak conform zijn taakstelling in artikel 6.1 van het bovengenoemde Reglement, waarin staat dat het College naar aanleiding van ingediende beroepsschriften de gedragingen van leden toetst aan de beroepscode. Daarbij kan het College van Beroep de uitspraak van het College van Toezicht bevestigen, wijzigen, dan wel vernietigen. Het College van Beroep komt daarmee tot een definitief eindoordeel.

Verloop van de procedure tot nu toe

Het College van Toezicht ontving op 27 februari 2024 een klachtschrift van verweerders met een klacht over het handelen van appellant.

Verweerders hebben een (meerderjarige) zoon, die gediagnosticeerd is met een Autisme Spectrum Stoornis (ASS) en gevoelig is voor psychoses. Hij woonde in een instelling.

Appellant werkte sinds 2019 als vrijgevestigd orthopedagoog bij een samenwerkingsverband van zorgverleners op het terrein van de GGZ. Hij houdt zich onder meer bezig met diagnostiek en behandeling van kinderen en jongeren met autisme.

De klacht hield het volgende in. Appellant heeft hun zoon op 12 augustus 2023 samen met een echtpaar in strijd met het advies van het behandelteam meegenomen uit de instelling en overgebracht naar de woning van het echtpaar, waar hij enkele maanden heeft verbleven. De vrouw van het echtpaar noemt zich geestelijk genezer. De man noemt zich regressietherapeut. Vanwege zijn lange afwezigheid is zijn plek in de zorginstelling opgeheven. Volgens verweerders handelde appellant weliswaar in de privésfeer, maar heeft hij zich onzorgvuldig en laakbaar gedragen jegens hun zoon. Hij heeft daarmee in strijd gehandeld met de artikelen 1, vierde lid en 2, derde lid van de Beroepscode van de NVO. Verweerders maken zich zorgen over de kwaliteit van de zorg die appellant verleent aan zijn kwetsbare cliënten.

Het College van Toezicht heeft op 2 september 2024 uitspraak gedaan. De uitspraak is op deze zelfde datum verzonden aan partijen.

Het College van Toezicht oordeelde de klacht gegrond en legde de maatregel op van voorwaardelijke schorsing in de uitoefening van het lidmaatschap van de NVO voor een periode van maximaal twee jaar zoals bedoeld in artikel 20 lid 1 onder c. van het Reglement voor het College van Toezicht en het College van Beroep van de NVO.

De voorwaarden waaronder de voorwaardelijk schorsing worden opgelegd, zijn dat verweerder:

- een regionale beroepscodebijeenkomst van de NVO bijwoont voor de volledige duur van de bijeenkomst; én

- minimaal zes keer twee uur supervisie geniet bij een supervisor die is geregistreerd in het Kwaliteitsregister NVO supervisoren orthopedagoog-generalist. Tussen de supervisiebijeenkomsten zit steeds een reflectietijd van minimaal twee weken. De supervisie moet worden afgesloten met een door de supervisor goed te keuren reflectieverslag waaruit blijkt dat verweerder heeft gereflecteerd op zijn handelen in deze zaak in relatie tot de beroepscode.

Indien verweerder niet binnen de gestelde termijn voldoet aan de voorwaarden, legt het College aan verweerder de maatregel op van schorsing in de uitoefening van het lidmaatschap van de NVO zoals bepaald in artikel 20 lid 1 onder d. van het Reglement.

De feiten zoals weergegeven in de uitspraak van het College van Toezicht, voor zover niet weersproken door partijen, en de overwegingen en beoordeling over deze klacht worden beschouwd als hier ingelast en deel uitmakend van deze uitspraak.

Appellant is tegen de uitspraak van het College van Toezicht in beroep gekomen bij beroepsschrift van 13 oktober 2024.

Het College van Beroep ontving op 7 november 2024 van verweerders een reactie op het beroep.

Op 28 februari 2025 vond een hoorzitting plaats. Appellant heeft zich met een korte schriftelijke reactie afgemeld voor de hoorzitting.

Het beroep.

Ontvankelijkheid

Het beroepsschrift is ontvangen binnen de beroepstermijn na de toezending van de uitspraak van het College van Toezicht. Het beroep is ontvankelijk verklaard.

1. Het standpunt van appellant

1.1 Appellant is van mening dat tijdens de klachtbehandeling in eerste aanleg feiten door verweerders zijn verdraaid. Op het klachtformulier heeft verweerder bijvoorbeeld aangegeven dat hij de klacht met appellant heeft besproken. Dit is niet waar.

Ook heeft het College van Toezicht hetgeen hij tijdens de hoorzitting naar voren heeft gebracht, subjectief beschreven. De klacht is beoordeeld op grond van een veelheid van stukken van verweerders, terwijl appellant slechts één brief aan het College heeft geschreven.

1.2 Verweerders stellen dat appellant hun zoon de noodzakelijke zorg heeft onthouden door ze naar het echtpaar te brengen. Het echtpaar heeft echter zeer regelmatig contact gehad met de afdeling waar de zoon eerder verbleef. Zij hebben rapportages geschreven over het verblijf van de zoon bij hen. Ook hebben de behandelaars in het contact met de zoon, toen hij bij het echtpaar verbleef, ingestemd met de vakantie die hij bij het echtpaar zou houden. Appellant heeft zich niet in de zorg gemengd.

1.3 Appellant stelt dat hij als privépersoon en vanuit de privésfeer heeft opgetreden. Bij een handelen in de privésfeer kan de Beroepscode van toepassing zijn gelet op het bepaalde in artikel 1, vierde lid van de Beroepscode. Hiervan is sprake als de pedagoog zich in het handelen in de privésfeer uitdrukkelijk als pedagoog heeft gemanifesteerd. Door het College van Toezicht wordt gesteld dat dit het geval was. Dit is onjuist. Hij kent het echtpaar sinds maart 2023. Zijn beroep is in de gesprekken wel eens ter sprake gekomen, maar er is geen sprake van dat hij zich jegens hen uitdrukkelijk gemanifesteerd zou hebben als orthopedagoog.

Zijn naam en beroep zijn weliswaar in een verslag van het echtpaar vermeld. Hier had appellant echter geen weet van en dat kan hem dan ook niet aangerekend worden.

1.4 Appellant heeft inderdaad in een mail aan de zoon geschreven dat hij orthopedagoog is. Dit is tijdens de eerste conversatie met de zoon op 3 april 2023 geweest. Daarna is het niet meer ter sprake gekomen.

Zij hadden contact met elkaar vanuit gezamenlijke interesses.

1.5 Het College van Toezicht stelt dat appellant tijdens de hoorzitting diverse keren verklaarde dat de vrouw van het echtpaar op 12 augustus 2024 mogelijkwerijs tegen het aanwezige personeel heeft gezegd dat hij orthopedagoog was.

Appellant stelt dat hij meerdere malen heeft aangegeven dat hij niet weet wat de vrouw van het echtpaar heeft gezegd, aangezien hij boven was met de zoon.

Iets wat 'mogelijkwerijs' heeft plaatsgevonden dient juridisch niet meegenomen te worden in een conclusie.

Het College van Toezicht heeft hem meermalen naar bepaalde uitspraken proberen te sturen.

1.6 Het College van Toezicht stelt: "Vast staat ook dat hij dit niet heeft ontkend bij het bezoek aan de instelling." Appellant had volgens het College van Toezicht expliciet afstand moeten nemen van zijn rol als pedagoog. Er is echter niet vastgesteld dat appellant, in zijn bijzijn, als pedagoog is benoemd. Hij kan dat dan ook niet ontkennen.

1.7 Appellant vraagt zich af om welke reden het College van Toezicht de zin heeft toegevoegd dat appellant naar eigen zeggen het feit dat hij pedagoog is niet kan uitschakelen in de privésfeer. Dit naar aanleiding van de vraag: "Hoe scheidt verweerder zijn handelen als privépersoon van zijn handelen als orthopedagoog?"

Appellant stelt dat hem in punt 3 en 4 van de beoordeling juist is verweten dat hij zijn handelen als privépersoon kan scheiden van zijn handelen als orthopedagoog.

Daarnaast is het nooit zijn intentie geweest om zich te mengen in de zorg voor de zoon.

1.8 Appellant stelt dat hij op 12 september 2023 geen gesprek heeft gevoerd met de verpleegkundigen. Hij heeft alleen een vraag gesteld in de trant van "Klopt het dat hij hier vrijwillig zit en als hij akkoord gaat, mag hij dan mee?"

Appellant is niet inconsequent in zijn beantwoording geweest, zoals het College stelt. Het College van Toezicht heeft hem hier ook gestuurd om hem iets te laten zeggen.

1.9 Dat anderen appellant in de rol van orthopedagoog zagen en dat dit voor appellant kenbaar was is onjuist. Hij wist niet wat er in de verslagen van het echtpaar stond of wat zij besproken hebben met behandelaren. Hij wist hier niet van en kon hier dus ook geen afstand van nemen.

1.10 Het College van Toezicht noemt artikel 2 van de Beroepscode. Daarin staat dat de pedagoog zich in zijn handelen laat leiden door de belangen van een meerderjarige persoon met een beperking die in een afhankelijkheidsrelatie verkeert.

Appellant heeft zich hier in zijn handelen absoluut door laten leiden. De zoon heeft appellant gesmeekt hem daar weg te halen. Hij gaf aan zich daar niet gehoord en gezien te voelen en dat hij daar enigszins verwaarloosd werd. Appellant is van mening dat er wel degelijk in het belang van de zoon werd gehandeld. Zij hebben hem een vakantie gegund, die, vanwege de hulp in een vrijwillig kader, direct ingezet kon worden.

De zoon heeft op 12 oktober 2024 aan appellant geschreven dat hij zelf gekozen heeft om uit de zorginstelling te vluchten, omdat het daar niet meer uit te houden was.

Appellant heeft geen rol gespeeld in de zorg. Hij geeft aan dat het echtpaar uiterst zorgvuldig heeft gehandeld in het contact met de behandelaren en betrokken personen. Zij

hebben rapporten opgesteld en hadden dagelijks contact met het personeel van de zorginstelling.

Daarnaast is er ook naar de ouders uitgereikt. Hier kwam geen respons op.

1.11 Appellant wist niet dat de zoon ASS had en gevoelig was voor psychoses.

Zijn informatie was dat hij op een vaste woon- en behandelplek bij een GGZ-instelling voor volwassenen zat, en dat hij daar op vrijwillige basis zat. Vanuit zijn rol als privépersoon heeft appellant hier verder geen vragen over gesteld.

Als vriend en privépersoon was het voor appellant niet van belang dat hij zou hebben moeten nagaan of het passend en in het belang van de zoon was om hem uit zijn woon- en behandelomgeving te halen.

Het College van Toezicht stelt dat het nalatig was dat hij kort vóór 2 februari 2024, toen hij constateerde dat het niet meer zo goed ging met de zoon, geen stappen heeft ondernomen. Appellant heeft zich, zoals eerder aangegeven, niet in de zorg gemengd. Hij heeft het alleen als vriend van het echtpaar met hen gehad over de toestand van de zoon.

1.12 Het College van Toezicht verwijt appellant dat hij niet gehandeld heeft als orthopedagoog en dat hij in totaliteit onverantwoord heeft gehandeld. Deze conclusie van het College van Toezicht is eerder ondersteuning van de stelling van appellant dat hij inderdaad juist expliciet afstand heeft genomen van zijn rol als orthopedagoog

1.13 In punt 4 van de beoordeling staan onjuiste en subjectieve conclusies.

-Appellant ervaart de zin: “De wijze waarop verweerder heeft geïntervenieerd in de behandeling van klagers zoon duidt op een vergaande onverschilligheid ten aanzien van de zoon.” als een serieuze aantijging en vraagt zich af waar deze op gebaseerd is.

-Het is correct dat appellant twijfelde aan het behandelbeleid van de instelling, gezien de toestand van de zoon. Tijdens het verblijf bij het echtpaar is hij duidelijk aangesterkt.

Het was een gefundeerde twijfel van appellant. Hij vraagt zich af of het College van Toezicht vindt dat er niet getwijfeld mag worden aan het behandelbeleid van een gespecialiseerde GGZ-instelling.

- Het College van Toezicht stelt dat appellant tijdens de behandeling van de klacht op geen enkele wijze heeft gereflecteerd op zijn handelen. Dit is niet zo. Appellant heeft verschillende collega's en vrienden gesproken en middels intervisie meerdere kanten belicht. Zijn conclusie was en is nog steeds dat hij zijn interactie met de zoon volledig vanuit de privésfeer is aangegaan en dat deze klacht niet aangenomen had hoeven worden door de NVO. Vanuit dat standpunt heeft hij ervoor gekozen zo min mogelijk aandacht en energie te geven aan de klacht.

Uit respect voor het College van Toezicht heeft hij een brief gestuurd aan het College. Hem is opgevallen dat in de uitspraak passages uit deze brief in eigen woorden zijn overgenomen.

Dat heeft afbreuk gedaan aan de formaliteit, essentie en volledigheid van zijn kant van het verhaal.

1.14 Appellant stelt dat het niet nodig is dat het College van Toezicht zich zorgen maakt over de wijze waarop hij zijn beroep uitoefent, met cliënten met een soortgelijk ziektebeeld als de zoon.

2. Het standpunt van verweerders

2.1 Verweerders kunnen zich goed vinden in de uitspraak van het College van Toezicht. Zij zijn verbaasd over het omvangrijke beroepsschrift, dat in schril contrast staat met het in de eerdere procedure gevoerde verweer. Verweerders vermoeden dat de vrouw van het echtpaar waar hun zoon verbleef voor een groot deel het verweer heeft geproduceerd.

2.2 De zoon van verweerders is op 12 augustus 2023 ongevraagd, en zonder overleg en toestemming van het behandelteam uit de zorginstelling weggehaald door het echtpaar en appellant en naar de woning van het echtpaar gebracht. Op 9 augustus 2023 had de instelling juist een aanvraag voor een zorgmachtiging gedaan.

2.3 Appellant beweert dat hij zich op persoonlijke titel heeft laten leiden door de belangen van een meerderjarige persoon met een beperking die in een afhankelijkheidsrelatie verkeert. Verweerders spreken dit tegen. Dit lijkt niet te passen in hetgeen werkelijk is gebeurd. Verweerders vragen zich af waarom appellant dan geen contact heeft gezocht met de hoofdbehandelaar over de wenselijkheid van zijn handelen op 12 augustus 2023. Appellant heeft juist niet gehandeld in het belang van hun zoon, en zijn oren laten hangen naar het echtpaar.

Verweerders vinden het, ongeacht of appellant wel of niet op de hoogte was van het ziektebeeld van hun zoon, laakbaar dat hij zich bekend heeft gemaakt aan de verpleging als orthopedagoog en hun zoon uit zijn beschermde behandel- en woonomgeving heeft gehaald om hem naar de woning van het echtpaar te brengen.

2.4 Appellant was niet echt bevriend met hun zoon. Hij kende hem van internet. Hun zoon stond in zijn contacten als “[naam] organite”

Appellant wist ook niet in welke instelling hun zoon verbleef, dat vernam hij van het echtpaar, toen ze hem op gingen halen.

2.5 In het beroepsschrift wordt gesteld dat de zorgmachtiging voor hun zoon in goed overleg met de instellingen is uitgesteld. Verweerders vragen zich af welke instellingen worden bedoeld. De zorgmachtiging is op 9 augustus 2023 aangevraagd. De psychiater en een verpleegkundige wilden hun zoon bezoeken bij het echtpaar in het kader van de beoordeling voor de zorgmachtiging, maar werden niet toegelaten in het huis.

2.6 Verweerders beschrijven hoe het echtpaar zich in de wereld van regressietherapie, natuurwezens, ‘geestelijke genezing’ en stralingstheorieën bevindt. Verweerders stellen dat het echtpaar vanuit deze beleavingswereld hun zoon wilden helpen. Appellant heeft blijkbaar dezelfde denkbbeelden en bracht hun zoon naar hen toe.

De vrouw van het echtpaar acht zich blijkbaar deskundiger dan de behandelaren van de instelling waar hun zoon verbleef. Zij heeft zelfs een melding gedaan bij de Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd over de instelling. Zij stuurde ook verslagen over het verblijf van hun zoon aan de zorginstelling en verweerders. De vrouw van het echtpaar heeft in de verslagen bepaalde feiten uit het leven van hun zoon verdraaid.

2.7 Als gevolg van de afwezigheid van hun zoon raakte hij zijn plaats in de instelling kwijt. Uiteindelijk kon hun zoon op 2 februari 2024 gedwongen opgenomen worden. Er is nu weer een zorgmachtiging. De zoon heeft inmiddels nog steeds geen nieuwe permanente verblijf- en behandelplek.

2.8 Verweerders stellen dat het handelen van appellant risico’s met zich meebrengt voor de kwetsbare jeugdigen die aan appellant zijn toevertrouwd.

2.9 Verweerders vragen ook aandacht voor het handelen van het echtpaar. Appellant heeft zich kennelijk door hen laten beïnvloeden bij zijn handelen. Zij brengen anderen in diskrediet door hun wijze van handelen

3. De Hoorzitting

Appellant was afwezig bij de hoorzitting op 28 februari 2025.

Verweerders brachten onder meer nog het volgende naar voren.

3.1 Appellant heeft zich gemanifesteerd als orthopedagoog op de teampost en heeft hun zoon bij een stel kwakzalvers gebracht. Dat nemen verweerders hem heel erg kwalijk. Verweerders vinden het kwalijk dat hij zonder contact met de behandelaar hun zoon meegenomen heeft uit de instelling en hem naar elders heeft gebracht.

Appellant zegt wel dat hij privé heeft gehandeld, en dat het vrijwillig was, maar dan nog hoor je dat niet te doen.

Appellant is iemand die in een bubbel zit van mensen die bezig zijn met stralingstheorieën. Hun zoon ook, maar die is geen orthopedagoog.

3.2 Appellant werkt als gecertificeerd orthopedagoog met een kwetsbare doelgroep. Als hij zo met hun zoon omgaat, welk risico lopen die kinderen dan waar hij contact mee heeft als behandelaar?

3.3 De zoon had voorheen een zorgmachtiging. Deze was niet verlengd omdat de zoon had aangegeven dat hij vrijwillig zijn depot zou nemen. Dit heeft hij één keer gedaan, daarna stopte hij er mee. Toen begonnen de incidenten, zoals dat hij erg gevoelig werd voor geluid, slecht ging eten en niet meer van zijn kamer kwam. Als hij zijn depot neemt dan heeft hij daar geen last van. Verweerders hebben ook bij de psychiater aangedrongen om actie te ondernemen. Toen is er weer een aanvraag voor een zorgmachtiging opgestart.

Verweerders hadden de ervaring dat het niet goed ging met hun zoon als de medicatie werd verminderd.

4. Het juridisch kader

Op deze klacht is de Beroepscode 2021 van de NVO van toepassing.

Het vierde lid van artikel 1 (werkingssfeer) luidt:

4. *De beroepscode is niet alleen van toepassing op het handelen en nalaten van de pedagoog in professionele relaties. Maar ook op ieder ander handelen en nalaten van de pedagoog dat zijn weerslag kan hebben op professionele relaties, zoals uitingen in de (sociale) media en handelen in de privésfeer, voor zover de pedagoog zich uitdrukkelijk als pedagoog manifesteert.*

Artikel 2, de leden één tot en met drie luiden:

1. *De pedagoog handelt in de uitoefening van zijn beroep naar de inhoud en de geest van de beroepscode.*
2. *De pedagoog laat zich in zijn handelen leiden door de belangen van de jeugdige, zoals uitgewerkt in deze beroepscode. In alle gevallen waarin de pedagoog op grond van deze beroepscode tot een afweging van belangen, tot een keuze of tot een beslissing dient te komen, vormen de belangen van de jeugdige zijn eerste overweging.*
3. *De bepaling van lid 2 geldt eveneens voor meerderjarige cliënten die, vanwege hun beperking, in een afhankelijkheidsrelatie verkeren.*

5. Beoordeling van het beroep

5.1 Appellant heeft met ingang van 1 januari 2025 zijn lidmaatschap van de NVO opgezegd. Voor de beoordeling van dit beroep heeft dit echter geen gevolgen. Bij de indiening van de klacht in eerste aanleg was appellant nog lid van de NVO. Na een uitspraak van het College van Toezicht hadden beide partijen het recht om hiertegen in beroep te gaan bij het College van Beroep. In de beroepsprocedure is het niet van belang of het betreffende lid nog lid is van de NVO.

5.2 Het College van Beroep benadrukt dat het handelen van appellant beoordeeld wordt, en niet het handelen van het echtpaar. Het College zal dan ook niet ingaan op gronden die de handelingen, standpunten of opvattingen van het echtpaar betreffen.

5.3 Appellant stelt allereerst dat verweerders destijds op het klachtenformulier hebben aangegeven dat zij de klacht met hem hebben besproken, hetgeen niet het geval is. Het College van Beroep overweegt dat dit niet leidt tot niet-ontvankelijkheid van de klacht en dat dit, nu dit niet de inhoud van de klacht betreft, geen onderdeel zal zijn in de beoordeling. Daarnaast stelt appellant dat het College van Toezicht een subjectief verslag heeft opgesteld van de hoorzitting.

Het College van Beroep kan niet constateren dat het verslag van de hoorzitting subjectief is. Appellant heeft afgezien van de gelegenheid om tijdens de hoorzitting in beroep hier een nadere toelichting op te geven die tot een ander oordeel zou kunnen leiden.

Appellant stelt daarnaast dat het oordeel van het College van Toezicht is gebaseerd op een grote hoeveelheid aan stukken van verweerders, terwijl appellant slechts één brief aan het College heeft geschreven.

Het College van Beroep overweegt dat appellant een eigen verantwoordelijkheid heeft ten aanzien van het voeren van verweer als er een klacht tegen hem wordt ingediend.

In beroep heeft hij alsnog de gelegenheid gehad om onderbouwde argumenten tegen de uitspraak van het College van Toezicht in te brengen.

Het College van Beroep beoordeelt de klacht opnieuw, met medeneming van het dossier van het College van Toezicht en de stukken en informatie die in beroep worden ingediend.

5.4 Het College overweegt in het kader van deze klacht dat het handelen van een pedagoog in de privésfeer in beginsel niet onderworpen is aan de beroepscode. Dit is anders wanneer het betreffende handelen weerslag kan hebben op het vertrouwen in het beroepsmatig handelen van de betreffende pedagoog, of meer in het algemeen, het vertrouwen in de beroepsgroep, als het NVO lid zich bij dit handelen uitdrukkelijk als pedagoog manifesteert.

5.5 Appellant stelt dat hij in deze casus niet heeft gehandeld op grond van een professionele relatie, maar slechts als privépersoon.

Uit de uitgewisselde stukken is het College van Beroep gebleken dat er geen sprake was van een professionele relatie van appellant met de zoon van verweerders (hierna: de zoon).

5.6 Appellant stelt voorts dat het College van Toezicht op onjuiste gronden heeft geoordeeld dat hij zich uitdrukkelijk als orthopedagoog heeft gemanifesteerd. Het College van Beroep overweegt hierover als volgt.

5.7 Appellant heeft in een mailconversatie met de zoon op 3 en 5 april 2023 als volgt geschreven:

Op 3 april 2023 aan de zoon:

“hallo [naam zoon],

Sta je ervoor open dat ik je een keer opzoek? Volgens mij ben ik geen moeilijk persoon, dus dat scheelt. Ik ben benieuwd naar je verhaal. Kunnen gewoon afspreken dat ik er maximaal zo lang ben, dan heb je weer rust. Ik heb een auto dus kan overal heen.

Mvg.

[naam appellant]”

Op 5 april antwoordde de zoon:

“Kan niet want ik loop vast in de basis.”

Op 5 april antwoordde appellant:

“Geen probleem. Ik sta er voor open. Laat maar weten als daar plek voor is.

Misschien kan ik wat voor je betekenen. Mijn gewone werk is orthopedagoog (soort

psycholoog). Zet maar in je achterhoofd voor misschien als je eraan toe bent. Ik ben er”

5.8 Het College van Beroep overweegt dat appellant zich in deze mailconversatie uitdrukkelijk als orthopedagoog heeft gemanifesteerd. Uit de woorden van appellant blijkt eveneens de intentie om de zoon op één of andere wijze te helpen.

De conversatie vond geruime tijd voor 12 augustus 2023 plaats en appellant stelt dat zijn professie verder niet aan de orde is geweest in het contact met de zoon. Appellant had echter moeten beseffen dat zijn uitingen bij de zoon vertrouwen of verwachting zouden kunnen wekken over de kunde van appellant en hulp die hij de zoon zou kunnen bieden. Daar doet het tijdverloop niet aan af.

5.9 Appellant geeft in zijn beroepsschrift aan dat hij het echtpaar kende sinds maart 2023. In de gesprekken met het echtpaar in de periode voor 12 augustus 2023 is zijn beroep wel eens ter sprake gekomen. Hij stelt dat er geen sprake van is dat hij zich hierbij uitdrukkelijk als orthopedagoog heeft gemanifesteerd.

Het College van Beroep overweegt dat appellant zich hierbij echter had moeten realiseren dat het echtpaar op de hoogte was van zijn professie en hier mogelijk bepaalde verwachtingen aan zou kunnen ontleen. Bijvoorbeeld dat zijn medewerking bij de actie van het echtpaar om de zoon uit de instelling op te halen, omdat hij daar volgens hen niet de juiste zorg kreeg, impliciet door hen begrepen zou kunnen worden als goedkeuring van hun handelen. Dit juist vanwege de verwevenheid van deze situatie met het vakgebied van appellant.

5.10 Appellant kan niet verantwoordelijk gesteld worden voor hetgeen anderen op schrift of in een gesprek over hem naar voren brengen. Het College van Beroep stelt appellant in het gelijk, als hij stelt dat het College van Toezicht dit niet heeft kunnen betrekken in de beoordeling of hij zich uitdrukkelijk als orthopedagoog heeft gemanifesteerd.

5.11 Het College van Beroep is echter op grond van bovenstaande overwegingen evenals het College van Toezicht van oordeel dat appellant zich jegens de zoon en het echtpaar uitdrukkelijk heeft gemanifesteerd als orthopedagoog. Van appellant mag verwacht worden dat hij, als professional en wetende dat zij op de hoogte waren van zijn beroep, zich bewust is van het vertrouwen dat zij op grond daarvan in hem zouden kunnen hebben. Ook op het moment dat hij niet nadrukkelijk vanuit zijn professie om hulp gevraagd wordt. Hij had in deze situatie expliciet moeten vermelden dat hij handelde vanuit de rol van privépersoon, nu deze actie kon schuren met zijn verantwoordelijkheid als professional. Dit heeft appellant nagelaten.

5.12 Vervolgens ligt de vraag voor of appellant, nu hij zich uitdrukkelijk als orthopedagoog heeft gemanifesteerd, op onzorgvuldige wijze heeft gehandeld en hiermee het vertrouwen in zijn professionele relaties of de beroepsgroep in het algemeen heeft geschaad.

5.13 Appellant heeft het echtpaar gefaciliteerd in hun voornemen om de zoon uit de instelling op te halen. Al handelde hij buiten een professionele relatie en als privépersoon, dan nog had appellant vanuit zijn professionele kennis de verantwoordelijkheid om de risico's voor de kwetsbare medisch-psychische gezondheidstoestand van betrokkene te wegen bij zijn beslissing om het echtpaar te helpen bij hun voornemen.

Appellant heeft expliciet nagevraagd of de zoon vrijwillig in de instelling verbleef.

Vrijwillig verblijf hoeft echter niet te betekenen dat vertrek uit de instelling in het belang zou zijn van de zoon.

Appellant stelt terecht dat een professional kritiek mag hebben op het behandelbeleid van een gespecialiseerde GGZ-instelling. Appellant had op grond van zijn beroep echter moeten

weten of kunnen beseffen dat het onttrekken van iemand uit zijn behandelomgeving nadelige gevolgen kan hebben voor die persoon.

Hij heeft er geen blijk van gegeven dat hij in deze situatie, vanuit zijn professionele kennis, tegenspraak heeft georganiseerd op zijn kritiek en het voornemen van het echtpaar en aan de hand daarvan de risico's voor de zoon heeft afgewogen voordat hij heeft besloten het echtpaar te helpen. Hij had dit kunnen doen door bijvoorbeeld het echtpaar te verzoeken om te wachten tot na het weekend zodat het oordeel van de behandelaars betrokken kon worden.

5.14 Op grond van bovenstaande is het College van Beroep van oordeel dat het handelen van appellant weerslag heeft op het vertrouwen in zijn professionaliteit en de beroepsgroep. Het College van Beroep onderschrijft daarom de zorgen die het College van Toezicht heeft over de beroepsuitoefening van appellant.

6. Uitspraak

Het beroep is ongegrond.

Het College van Beroep laat de uitspraak van het College van Toezicht en de opgelegde maatregel en de voorwaarden daarbij in stand. Ter verduidelijking wordt ten aanzien van de supervisie aangevuld dat deze zich specifiek moet richten op de positie en verantwoordelijkheid die de pedagoog heeft vanuit zijn professie, ook in privésituaties.

Nu appellant zich heeft uitgeschreven als lid van de NVO zal de maatregel aanvangen op de eerste dag dat hij zich weer als lid inschrijft.

Aldus gedaan op 17 april 2025.

College van Beroep,

De heer mr. D. Beltman,
voorzitter

mevrouw mr. drs. J. Pfeiffer
ambtelijk secretaris